

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU

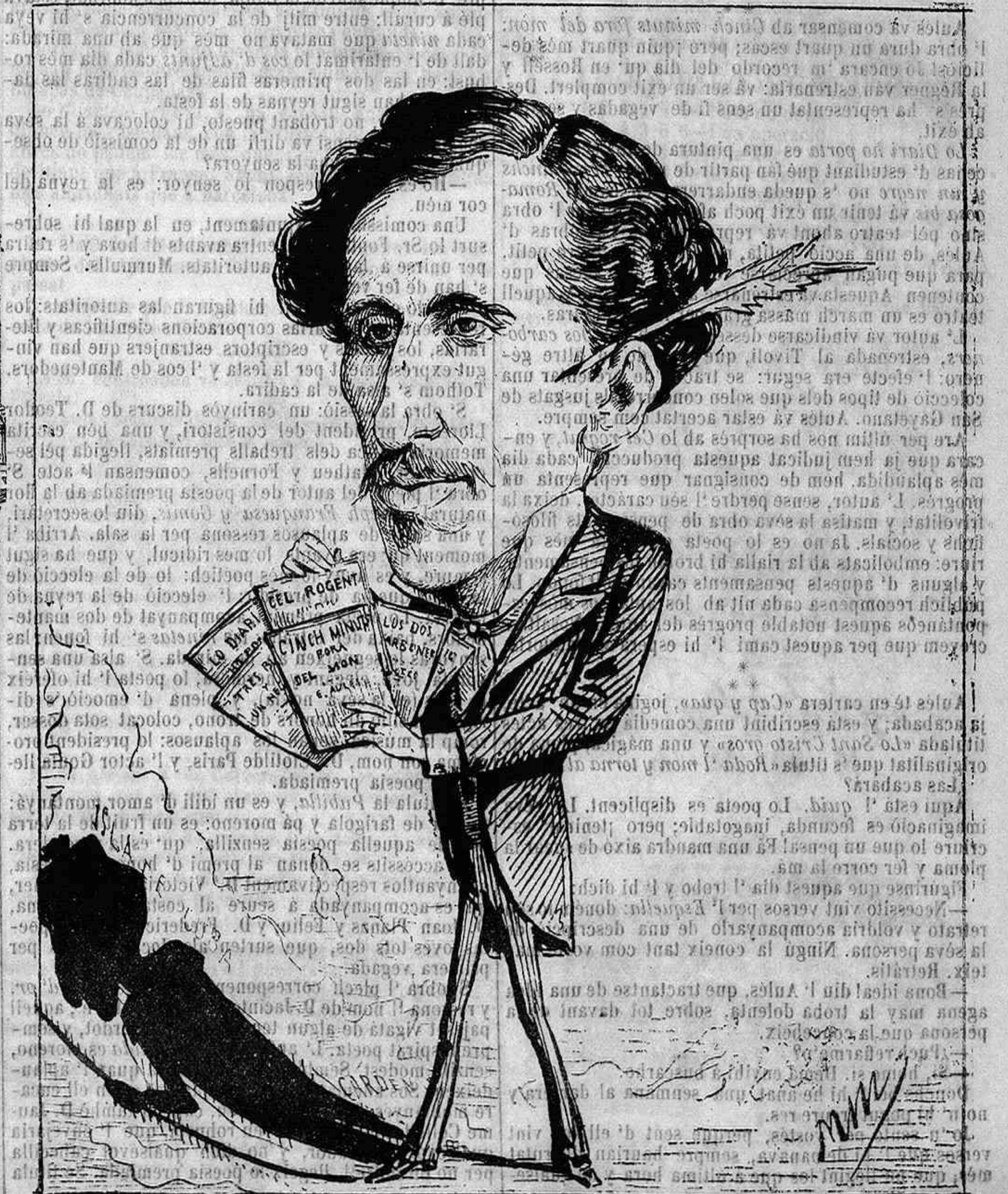
NÚMERS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

AULÉS.
 Sent flach y de poca vida,
 si ab cuidado tus lo miréu
 una cosa no sabréu.
 y es la gracia ab que fus convida
 d' hont dimoni se la tréu.
 Es xicot dels aixerits;
 l' ataca una desventura;
 y us surt ab mil acudits;
 ja tu diuhen: «Dels pots petits
 surt la bona confitura.»
 Si escribis de tant en tant,
 dos xistes que va llansant
 seria un galant subjecte;
 pero amigo té un defecte,
 que no s' mata treballant.
 Y ben mirat no hi fá ré
 tenint sortidas tant bonas
 com las sortidas que té.
 Ell diu que l' riure va á estonas;
 escriu poch, pero ho fá bé.

L' ESQUELLER.

Aulés.

AULÉS

Es original com ell tot sol: ho es en la seva persona y en los seus escrits.

La musa festiva, alguns cops ab ribets de filosofica, l'inspira, y no l'hi ha de ser difícil sortir bè del seu empenyo, perquè per escriure no ha de fer més que traslladar al paper la seva conversa, posantla en vers, cosa que ha de costarli molt poch, si tenim en compte la facilitat que demostra en fer ratllas curtes y consonantades.

Es advocat, y fins ha sigut jutje a l'isla de Cuba. Durant los anys de la revolució la ciutat de Cárdenas va tenirlo d'arcalde major. No sé si com a jutje feya tant bona feyna que com a poeta: no n' tinc absolutament cap notícia; pero m' sembla que algun cop al condemnar a un criminal a cadena perpétua, mentalment devia dir: «Més valdria condemnarlo a leontina perpétua, que fá més elegant». ¡Qué volen ferhil Era capas de fer fiure a l'imatje de la justicia.

Aulés va sollicitar la plassa ab una carta escrita en vers dirigida a n' en Balaguer, llavors ministre de Ultramar. Després va conservar-la mediant un'altra carta escrita en vers també, dirigida a l' Ayala. Ab una colecció de xistes, magníficament glosats va ferse 'ls seus. Jo crech que l' dia que volgués fer carrera politica, seria diputat, no més qu' escribint lo manifest en vers.

Com a poeta hem de considerarlo no més, y la veritat siga dita, relativament ha escrit molt poch, y deixant apart alguns treballs periodístichs, en lo Tros de paper y La alianza de los pueblos, aquest poch l' ha consagrat a l' escena catalana. Ningú com ell per escriure aquelles pessas plenas d' allò que 'ls francesos ne diuen esprit, y que aquí n' dihem bona sombra.

Argumentos sencillissims l' hi bastan per combinar un acte; pero un acte plé de riallas. Los personatjes parlan aquell llenguatge bréu, concis, animat, prés de la vida real; però escullit y carregat de bon humor. Se bellugan admirablement, viuen, respiran, y están ben sorpresos en lo seu caràcter. Quan diuen un monòlech escoltin bé: allà hi veuran ab unas quantas pinzelladas un tipo perfecte y devegadas un quadro.

Aulés va comensar ab Cinch minuts fora del mon: l' obra dura un quart escás; pero ¡quin quart més deliciós! Jo encara m' recordo del dia qu' en Rossell y la Regner van estrenarla: va ser un éxit complet. Després s' ha representat un sens fi de vegadas y sempre ab éxit.

Lo Diari ho porta es una pintura de una serie d' escenas d' estudiant que fan partir de riure: Tres blancs y un negre no s' queda endarrera; en cambi Romagosa bis va tenir un éxit poch afortunat, no per l' obra sino pel teatro ahont va representarse. Las obras d' Aulés, de una acció petita, necessitan un teatro petit, para que pugan apreciarse totas las delicadesas que contenen. Aquesta va estrenarse al Bon retiro, y aquell teatro es un march massa gran per las miniaturas.

L' autor va vindicarse desseguida ab los Dos carboners, estrenada al Tivoli, que ja es de un altre género: l' efecte era segur: se tracta de presentar una colecció de tipos dels que solen concorre als jugats de San Gayetano. Aulés va estar acertat com sempre.

Are per últim nos ha sorprès ab lo Cel rogent, y encara que ja hem judicat aquesta producció, cada dia més aplaudida, hem de consignar que representa un progrés. L' autor, sense perdre l' seu caràcter, deixa la frivolitat, y matisa la seva obra de pensaments filosófichs y socials. Ja no es lo poeta que no fá més que riure: embolicats ab la rialla hi brotan los pensamientos, y alguns d' aquests pensamientos cavan molt fondo. Lo públich recompensa cada nit ab los aplausos més espontáneos aquest notable progrés del autor. Nosaltres creyem que per aquest camí l' hi espera molta gloria.

Aulés té en cartera «Cap y qua», jogina en un acte, ja acabada; y está escribint una comedia en tres actes titulada «Lo Sant Cristo gros» y una mágica, plena de originalitat que s' titula «Roda l' mon y torna al Born». ¿Las acabarà?

Aquí está l' quid. Lo poeta es displicent. La seva imaginació es fecunda, inagotable; pero ¡tenir d' escriure lo que un pensa! Fá una mandra aixó de sucar la ploma y fer corre la má.

Figúrinse que aquest dia l' trobo y l' hi dich: —Necessito vint versos per l' Esquilla: doném lo seu retrato y voldria acompanyarlo de una descripció de la seva persona. Ningú la coneix tant com vosté mateix. Retráts.

—Bona ideal diu l' Aulés, que tractantse de una idea agena may la troba dolenta, sobre tot davant de la persona que la concebeix.

—¿Puch refiarme'n? —Si, home si. Demá envihi a buscarho. Donchs bé: l' hi he anat una senmana al darrera y no n' hi pogut treure res.

Jo u sento per vostés, perquè sent d' ell los vint versos que l' hi demanava, sempre haurian disfrutat més, que no llegint los que a última hora y de qualse-

vol manera ha hagut d' escriure un del nostres redactors.

¡Si al ménos los hi pagués aquest deute de una altra manera!

Ja miraré que per algun dels numeros próxims, fassa l' favor de darnos alguna cosa.

N. N. N.

LAS FESTAS DE LA POESIA CATALANA.

JOCHS FLORALS.

Fá 21 anys que van establirse, y si totas las cosas que progressan son cosas necessarias, hem de confessar que ho es la festa de la poesia catalana.

No hi ha hagut institució que al naixe s' haja prés més per broma per part de la gent profana; alguns escriptors se n' reyan, altras la ridiculizavan de mala manera, y 'ls llurs y 'ls llors y las llars, y 'ls nins y las ninetas, qu' en certas temporadas eran ninetes en un principi donavan molt per riure y fer broma.

Pero han passat los anys; y 'ls floralistas han sigut catalans, es a dir, arrimats a la seva. De mica en mica s' ha anat aixamplant lo jardí: lo planter ha donat flors: los plansos s' han tornat arbres. Molts dels que se n' reyan han prés la cosa por lo serio y s' han desviat per guanyar un premi; algun d' ells fins es mostra en gay saber: lo número dels adjunts ha anat en augment: de dos a tres cents escriptors han nascut a la sombra de l' institució; y las targetas de convit, cada any més disputadas, han fet que fós petit lo gran saló de la Llotja y 'ls principals teatros de Barcelona per celebrar la festa.

Gent de totas las ideas politicas y de totas las escuelas literarias viu agermanada: las tendencias gramaticals y las més elevadas que con mouhen lo sigle actual, es a dir, la pugna entre l' passat y l' porvenir, contendeixen y lluytan, y aixó mateix demostra que la restauració de la llengua catalana ha arribat a la plenitut de la vida.

La festa d' aquest any ha sigut animada com sempre. L' ample saló de la Llotja, molt ben adornat, estava plé a curull: entre mitj de la concurrencia s' hi veyá cada nineta que matava no més que ab una mirada: dalt de l' entarimat lo cos d' adjunts cada dia més robust: en las dos primeras filas de las cadiras las damas que han sigut reynas de la festa.

Un senyor, no trobant puesto, hi colocava a la seva senyora. —Dispensi va dirli un de la comissió de obsequis: ha sigut reyna la senyora?

—Ho es encare, respon lo senyor: es la reyna del cor meu.

Una comissió del Ajuntament, en la qual hi sobresurt lo Sr. Fontrodona, entra avants d' hora y s' retira per unir-se a las demés autoritats. Murmulls. Sempre s' han de fer veure.

Surt lo corteig: en ell hi figuran las autoritats: los representants de varias corporacions científicas y literarias, los poetas y escriptors estranjers que han vingut expressament per la festa y l' cos de Mantenedors. Tothom s' alsa de la cadira.

S' obra la sessió: un carinyós discurs de D. Teodor Llorente, president del consistori, y una bèn escrita memoria critica dels treballs premiats, llegida pel secretari Sr. Matheu y Fornells, comensan l' acte. S' obra l' plech del autor de la poesia premiada ab la flor natural, Joseph Franquesa y Gomis, diu lo secretari, y una salva de aplausos ressona per la sala. Arriba l' moment qu' era avants lo mes ridicul, y que ha sigut sempre, y es avuy lo més poètic: lo de la elecció de la dama que ha de presidir: l' elecció de la reyna de la festa. Lo poeta premiat, acompanyat de dos mantenedors, baixa del estrado: las ninetas s' hi fonen: las senyoras lo segueixen ab la mirada. S' alsa una senyoreta, jove, elegant y hermosa, lo poeta l' hi ofereix lo bras (es la seva novia), y plena d' emoció s' dirigeix al silló ab honors de trono, colocat sota dossier, romp la música; sonan los aplausos: lo president proclama son nom, D.ª Clotilde Paris, y l' actor Goula llegix la poesia premiada.

Se titula la Pubilla, y es un idill d' amor montanyá: fa olor de farigola y pa moreno: es un fruit de la terra ple de aquella poesia senzilla, qu' es la verdadera. Tres accessits se donan al premi d' honor y cortesia, guanyantlos respectivament D.ª Victòria Peña de Amer, qu' es acompanyada a seure al costat de la reyna, D. Joan Planas y Feliu, y D. Frederich Rahola, poetas joves tots dos, que surten als Jochs Florals per primera vegada.

S' obra l' plech corresponent a l' englantina d' or, y ressona l' nom de D. Jacinto Verdager, Pbre.; aquell pajeset vigatá de algun temps, avuy sacerdot, y sempre inspirat poeta. L' autor de l' Atlántida es moreno, senzill, modest. Sembla que s' ruborisa quan l' aplaudeixen. Sos ademans, son caminar, tot es en ell encare montanyés. Un company seu, capella també D. Jaime Collell, dotat de una veu robusta, que l' envejaria qualsevol predicador, y no dich qualsevol cabecilla per no ofrendre'l, llegix lo poesia premiada. Se titula

La barretina y es una airosa cansó, plena de energia y de sentiment. Mira molt al passat y l' plora: millor es aixis ¡ey, que l' plori! No més se plora pels morts, y efectivamente lo que canta en Verdager ha mort. Superficialment, de aquesta magnífica poesia se n' desprén, que perquè no duhem barretina no som catalans. Aixó tendria facil remey: llensant los paisans lo boiet y l' sombrero de copa y llensant los capellans lo barret de teula y posantnos tots barretina, tornariam a ser lo qu' eram. Pero en lo fondo de la poesia hi ha un'altra cosa: lo poeta s' plany de que perdém las costums antigas. Es cert, perdém las antigas y n' adquirim de novyas; fem que las novyas sigan catalanas y ¡avant sempre! No ns estaquém: las cosas que no s' mouhen se corrompen. No en vá cambian los temps: avuy los capellans de Vich, per venir a Barcelona, prenen lo carril. ¿No es veritat, Mossen Collell? De totas maneres, are com sempre, lo poeta Verdager mereix més de un aplauso: mereix la ovació que l' públich en massa vá tributarli.

L' autor de la composició premiada ab la viola d' or y argent, resulta ser D. Marian Aguiló y Fuster, que mostra sa cara venerable anant a recullir lo premi. Lo bibliotecari de la nostra Universitat es un gran poeta. Ell diu que ho era: que totas las poesias que vá donant a coneixe son fruits de la seva juvenut, y que are no podria fer un vers. Jo no l' vull creure. Si avants, allí per l' any 40, ho feya tant bè, millor ho faria are que no es cap jovenet. Quien tuvo retuvo. La seva poesia Penediment, llegida per D. Melchor de Palau, es massa delicada: perquè lluheixi sota las voltas de un gran local: per disfrutarla s' ha de llegir impresa en lo tomó.

Se proclama l' nom del jove D. Ramon Bassagoda y Amigo, que ha guanyat un accessit, y termina la primera part.

S' obran los plechs dels autors premiats ab premi extraordinari. Lo primer es una estatua de bronze concedida al autor del millor drama. Vuit ó déu se l' disputavan, obra tots ells de nostres principals poetas dramátichs. Lo guanya D. Francesch Ubach y Vinyeta, ab la tragedia Almodis.

¡Poeta afortunat! —¿Quants premis tens ab aquest de avuy? vaig preguntarli: —Sobre uns xexanta, y a respondre'm.

Y es cert: lo dia que l' Ubach fassa una exposició dels premis que té al magatzem, será una cosa deliciosa.

Aquesta vegada se las ha hagudas de haver ab en Guimera, autor de la Judith. Aquesta va tenir tres vots y l' altra quatre. La lutxa va ser empenyadissima, y com que no hi havia més que un premi, la recompensa fou per l' Ubach, la gloria per tots dos poetas: relin tots dos l' enhorabona.

Brot de taronjer: La butxa del rey en Pere, original del fecundo poeta de Reus Joseph Martí y F. Ignora, en Martinet, com l' hi diuen los seus amichs. Es la pintura de la terrible venjansa presa, pel rey del Puyalet contra 'ls de la Unió de Valencia. Está escrita ab facilitat, té tochs molt vius y alguna cayguda vulgar. Accessit: Montesa cristiana, del Ubach y Vinyeta: Xexanta un!

Joya artistica: Montseny: colecció de narracions de Maria de Belloch (Pilar Maspons y Labros), una senyoreta que ja fá temps vé distingintse en lo camp de las letras catalanas.

Objecte d' art: La familia del Mas dels Salzers: Gayetà Vidal Valenciano, catedràtic de nostra Universitat, que sab donar a las novelas que escriu lo color y l' relleu que un pintor als seus quadros.

Sach dels gemechs: Rondalleta, aixerillada composició de un jove, D. Pau Bertran y Brós.

Brot de bruch: Biografía de Esteve Gilabert Bruniquer, memoria histórica biográfica de aquest antich cronista de Barcelona, escrita per D. Salvador Sanpere y Miquel, que ja fá algun temps vé espigolant pel camp de la investigació histórica.

Objecte d' art: Isabel de Galcerán de n' Narcís Oller y Soler, jove oficial de la Diputació, que a horas perdudas pinta verdaders quadros históricos.

Y finalment se dona un brot de noune al poeta marsellés Victor Lietaud, per una colecció de sonetos titulada Un amour, que si tots son com los cinch ó sis que admirablement traduhits per en Conrat Roure, vá llegir l' actor Sr. Soler, no tenim en dir que son dignes del Petrarca.

La festa s' acaba ab un discurs de gracias, plé de gracia, que llegeix D. Anton Vilanova.

Y després comensa l' invasió del entarimat per veure las joyas, las estretas de má, las abressadas y 'ls comentaris. Algun autor carbassejat, mentres creman lo plech que tanca l' seu nom, está trist.

Ala, no s' asligeixi: será per l' any que vé.

La segona part de la festa s' fá a ca'n Justin. Aquest any eran uns xexanta a la taula. Ocupavan lo lloch preferent los poetas forasters: Llorente y Roumanille presidian.

Se diná bè y animadament, y als postres hi hagué brindis en prosa y en vers, catalans, castellans, francesos y provensals: se cantaren cansons populars

de Provensa, de Catalunya y fins de Suecia: y un sabi suech, M. Wulf, que ha vingut aquí á estudiar la nostra literatura, admirá á tothom pronunciant un brindis en correcte catalá. Expressions de fraternitat entre 'ls pobles: anhels de llibertat y de progrés; un nou ideal que papita y que si no tots lo veuen distintament, tots lo senten, converti 'l menjador en un foc d' entusiasme.

Un poeta castellá, lo Sr. Cañete, conmogut davant d' aquell espectacle, exclamá:—¡Ah! Si totes las provincias estimessin á la patria com Catalunya ¡quina altra fora la sort d' Espanya!

Y la tercera y última part de las festas de la poesia se celebrá en lo Saló de Cent. Allá van neixe 'ls Jochs Florals, y allá en la nit del dilluns se senten millor que en lo saló de la Llotja las poesias premiadas y 's llegeixen per primera vegada 'ls accésits.

Aquest any, com sempre, molta concurrència y grans aplausos.

La comissió repartia á las senyoras y senyoretas un bonich tomet de composicions, titolat: *Brots de murtra*.

Aixís han anat aquest any las festas de la poesia catalana; que han tingut l' alicient de veure's animadas per la presència de alguns notables escriptors y poetas estrangers.

¡Gloria á Catalunya!

AMOR MUNICIPAL.

QUADRET DEL NATURAL.

—Adios, sal d' aqueixos barrios!
 ¿Dónde vas corriendo tan?
 Me sembla que vas cargada.
 —Vinch de comprar-me aquest sach.
 —Pues si ahora ja ets molt guapa,
 cuando este sach portaras
 podrás dir que no habrá noya
 que se te liegue á igualar.
 —Ja 's coneix qu' está de bromal...
 —Broma dius? pensas muy mal
 y si tu volgueras... ¡Vaya!
 por mas que te sembli estrany
 contigo me casaria.
 —Uy! Qu' aviat ho t' pastall
 y de qué fariam manigas?
 perquè al fi... municipal...
 —¿Vols decir que es mal empleo?
 Es de los millors que hay.
 ¡Qué fuera de Barcelona
 sin cos de municipals!
 Correrian los granucos
 sin poderlos coger may;
 plens d' inmundicia, serian
 los carrers un muladar;
 llevarian los tranvias
 más gente de la que hi cap;
 ¿qui daria bola als perros
 al istiu que tantos hay?
 ¿qui privaria las rin yas?
 ¿qui mandaria escombrar?
 ¿qui multaria los carros?
 y si vuelve alló del gas,
 ¿qui faria á Barcelona
 quedá oscura en un instant?
 —A vosté tot li son glorias.
 ¡Si 'l deixessin explicar!...
 —Y encare si t' me quieres
 fins á cabo he de llegar.
 Iré con las cucurullas,
 acompañaré 'ls gigans,
 al que done serenatas,
 cap á casa la ciudad,
 y ¡vive Deu! Ni una mosca
 s' ha d' atrever á piular
 sin pedir avants permiso
 al senyor municipal.
 En poch tiempo me fan cabo,
 y héme aquí... ¡Holal! ¿Qu' es, que hay?
 —¡Ay Jesús! quina cridorial
 y com corran... ¿qué hi haurá?
 —Voy allí á ver lo que passa.
 (Tranquil torna al poch instant.)
 —¿Qu' ha passat?
 —No; ca. No es nada.
 Que en la casa del costat
 han robado un pis.
 —¿Y 'ls lladres?
 —Los tunos, s' han escapat.
 —Y donchs, corri: ¿are qué espera?
 —¡Cá, tontuela! deja anar.
 ¿Quieres que ahora me cansi?
 ¡Quién sabe ja dónde están!...

(Consequencia inevitable del amor municipal!)

SASAC.

ESQUELLOTS.

Rétols célebres.
 Primer, un que ha posat l' armer Vives al seu apa-

rador del carrer de Fernando. Está colocat sobre un pilot de fuets y diu:

«LÁLIGOS PARA SEÑORAS.»

L' altre es més grave y més generalisat. Ha sortit engastats á totes las cantonadas y diu: «*Mata Dolores*.» Una Lola coneguda méya, exclamava al veure aquests preparatius de guerra contra 'l sexo débil:
 —Vaja, no 's pot ser dona per cap diner.

No estranyin que no m' ocupi especialment de teatros, perquè no surt res notable.

«*Lo forn del rey*» y «*Lo cel rogent*» continúan representantse á Romea.

Al Espanyol «*El registro de la policia*» fá que cada diumentje s' hajan de tornar entradas.

Al Liceo una de freda y una de calenta: després de uns Hugonots molt regulars, nos han donat un *Barbero* que ha afeytat al públich bastant á repel.

Sols lo Principal... Pero aquest teatro mereix capitol apart.

Accidentalment vá obrir las sévas portas per donar á coneixe á dos guitarristas y dos bandurristas, que corren lo mon ab lo nom de *Cuarteto del Cid*. Son valencians y jo més m' estimaria dirme del *Turia* que del *Cid*, perquè 'l Cid, encare qu' era molt espanyol, no crech pas que toqués la guitarra.

De totes maneras aquests quatre artistas son notabilíssims, entenguinlo bé: notabilíssims, es á dir, notables en grau superlatiu.

S' han proposat tocar pessas de concert, la sinfonia del *Guillermo*, la de la *Semiramis* y altras, ab dos guitarras y ab dos bandurrias no més, y no han lograt, vencent dificultats que semblan invencibles.

¡Ab quin gust tocan, ab quina delicadesa, ab quin sentiment!

Un músich de veras deya:—Vaya, 'm reconcilio ab la guitarra.

Y no obstant lo públich s' ha mostrat retret. Ha sigut inútil lo mescut tribut que la premsa ha pagat als artistas valencians. Aquestos han tingut molts aplausos, una ovació continua; pero pocas entradas.

Sorti que 'ls dos que tocan la bandurria son cegos, y no han pogut veure aquell gran número de palcos y butacas desocupadas.

Lo *Cuarteto del Cid*, s' ha cansat, anantse'n, com diuen los castellans, con la *música á otra parte*. Nosaltres no podem fer més que regoneixe 'l seu mérit, desitjant que á Fransa, ahont sembla que van, sigan més afortunats que á Barcelona.

Lo dia 3 del actual encare no havian rebut los empleats del Ajuntament lo sou corresponent al més passat.

Ventatjes de que l' Ajuntament estiga compost de una colla de tranquils.

Lo Sr. Fontrodona vá assistir á la festa dels Jochs Florals.

Paraulas textuais de un poeta:—Vaja, ab aquest senyor aquí, desapareix tota la poesia.

La casa editorial Montaner y Simon, sempre acertada en las sévas publicacions, ha donat á llum la primera entrega de un' obra important.

Per donar una idea d' ella, bastará que diguem lo titol y 'l nom del autor. Se titula «*La revolucion religiosa*» y está escrita per *Castelar*.

Ab aixó calculin si l' obra tindrà interés. Are no 'ls diré sino que la part material es notable: bon paper, elegant tipografia, y hermosas láminas, algunas d' ellas, magnificament grabadas al acer. També en aixó no cal més que citar lo nom dels Srs. Montaner y Simon.

Hi ha classes á la Universitat en las quals, no hi caben més que uns 300 alumnos, y no obstant n' hi ha més de 800 de matriculats.

L' assignatura s' ha repartit á talladas, y algú diu que las carbassas se repartiran per enter.

Y are veuran com dels pecats dels arquitectos los estudiants n' aniran geperuts.

Lo próxim número de la *Campana de Gracia* será notable. Dias endarrera vá publicar una carta de fora ilustrada per Pellicer; lo dissapte vinent sortirá la contestació escrita per en Pau Bunyegas é ilustrada per l' *Apeles Mestres*. Aixó ademés de la caricatura de costum que ocupa tota una plana.

Escollat á la Rambla: Una senyora geperuda fá molts compliments. Un xitarello desvergonyat, al despedirse'n exclama:
 —Al sep de vosté, senyora.

EPÍGRAMAS.

La dona del coix Badó que sols camina ab un péu, vá dihent per tot arréu que 'l seu home es corredó.

TIJA XICH DE M. DE R.

—¿Qué tal l' advocat Pau Ribas que per Pasqua 's vá casar?
 ¿Qué tal l' hi marxa 'l negoci?
 Suposo t' feyna en gran.
 —Lo qu' es ell de la carrera per are no pot queixar's,
 puig de pleis crech que 'n t' dotze entre 'ls sogres y 'ls cunyats.

X.

TRENCA-CAPS. XARADAS.

I.
 Es tan sustanciós lo prima que no hi ha ser que no agradi; tan fi y bó es també 'l dos doble que fins ne menja 'l meu avi.
 Lo tot d' aquesta xarada, d' endevinar es molt fácil es lo sant nom d' un ministre que ben lluny Deu nos lo guardi.

TIJA XICH DE M. R.

II.
 Dos marxárem á sant Prima l' altre dia ab D. Pasqual y parlantne, diu la Quima, que semblavam dos total.

PAU SALA.

SINONIMIA.

Lo qu' á mi no 'm tot al tot, es de que 's casi 'n Flaqué ab una guapa xicota mes que no t' tot diné.

PEPET BRILLANT.

MUDANSA.

Pel tot cada dia un tot diu lo refrá, y es molt cert á fora no hi tot puig temo que encare hi tindria fret.

DARILA.

LOGOGRIFO NUMERIC.

- 1 2 3 4 5 6—Nom de dona.
- 1 4 3 5 6—Una operació.
- 1 2 3 6—Una flor.
- 1 2 3—En l' exercit.
- 1 2—En música.

GALAPAT GUAPO.

TRENCA-CLOSCAS.

Primo, Gregori, Jacundo, Benito, Batista, Emilio, Arturo

Posar aquests noms en columna de modo que diagonalment digan un nom de dona.

MARIETA T. DE REUS.

COMBINACIÓ NUMERICA.

Sustituir los pichs ab números que sumats vertical y horizontalment donguin 23.

GEROGLIFICH.

.. + A
 E E E
 L A I X J
 A N E R R
 A M O M
 O V.

E. R. y F.

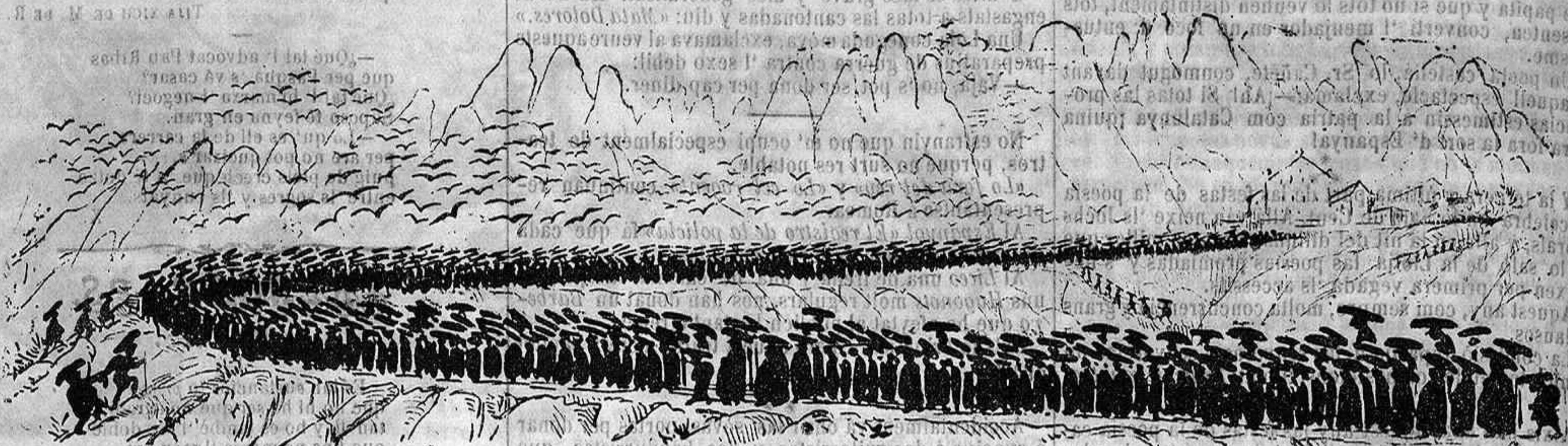
SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.

- 1. XARADA 1.ª—Capita.
- 2. IDEM 2.ª—Lola.
- 3. ENDEVINALLA.—Cama.
- 4. SINONIMIA.—Cosi.
- 5. TRENCA-CLOSCAS.—Barcelona.
- 6. QUADRAT NUMERIC.—3 8 9 3
 9 6 4 4
 8 4 2 9
 3 5 8 7
- 7. LOGOGRIFO NUMERIC.—Paris.
- 8. GEROGLIFICH.—Cada casa es un mon.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

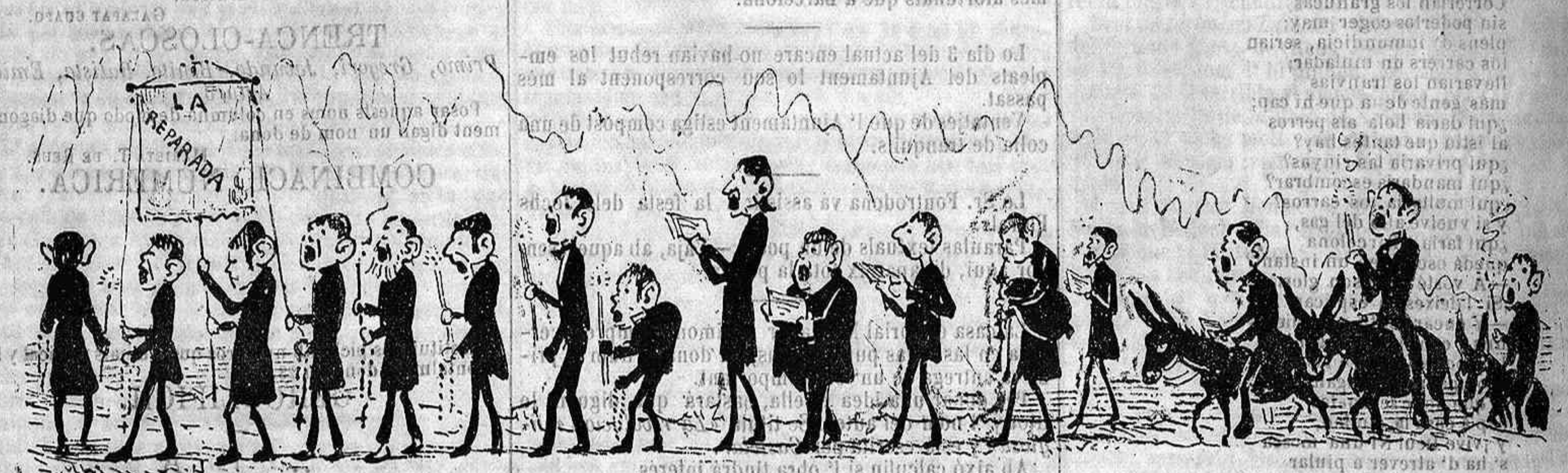
CONTINUACIÓ DEL MILENARI.

Capellans per las alturas,

Joves que no 's cansan may,

Y después del Virolay

Vingan didas y criaturas.